

Wspomaganie rozwoju psychoruchowego i komunikacji interpersonalnej

1. METRYCZKA	
Rok akademicki	2023/2024
Wydział	Wydział Lekarsko-Stomatologiczny
Kierunek studiów	Logopedia ogólna i kliniczna
Dyscyplina wiodąca	Nauki medyczne
Profil studiów	ogólnoakademicki
Poziom kształcenia	II stopnia
Forma studiów	stacjonarne
Typ modułu/przedmiotu	obowiązkowy
Forma weryfikacji efektów uczenia się	egzamin
Jednostka prowadząca /jednostki prowadzące	Zakład Logopedii i Emisji Głosu, Centrum Logopedyczne IPS UW, 02-927 Warszawa, ul. Karowa 20
Kierownik jednostki/kierownicy jednostek	dr hab. Olga Jauer-Niworowska
Koordinator przedmiotu	Dr Kmila Potocka-Pirosz
Osoba odpowiedzialna za sylabus	Dr Marlena Kurowska
Prowadzący zajęcia	Dr hab. Olga Jauer-Niworowska, dr hab. Natalie Siudzińska, prof. ucz.; dr Alicja Karsznia-Sobczak

2. INFORMACJE PODSTAWOWE			
Rok i semestr studiów	II rok, II semestr	Liczba punktów ECTS	6,70

FORMA PROWADZENIA ZAJĘĆ	Liczba godzin	Kalkulacja punktów ECTS
Godziny kontaktowe z nauczycielem akademickim		
Wykład (w)		
seminarium (S)		
ćwiczenia (C)/warsztaty	30	
e-learning (e-L)		
zajęcia praktyczne (ZP)		
praktyka zawodowa (PZ)		
Samodzielna praca studenta		
Przygotowanie do zajęć i zaliczeń	14	

3. CELE KSZTAŁCENIA

C1	Celem przedmiotu jest rozszerzenie i uporządkowanie wiedzy studentów na temat mechanizmów wybranych zaburzeń mowy i języka.
C2	Zapoznanie z narzędziami i metodami stosowanymi w diagnozie i terapii różnych zaburzeń mowy i języka. Studenci przeprowadzają analizę porównawczą wybranych form zaburzeń mowy oraz przygotowują plany diagnostyczno-terapeutyczne dostosowane do rodzaju zaburzenia.

4. EFEKTY UCZENIA SIĘ

Numer efektu uczenia się	Efekty w zakresie
--------------------------	-------------------

Wiedzy – Absolwent zna i rozumie:

W1	student pogłębia wiedzę merytoryczną i metodologiczną na temat różnych opóźnień oraz zaburzeń mowy i języka
W2	wiedzę z zakresu językowo-komunikacyjnej i logopedycznej metodologii badań
W3	wiadomości z zakresu objawów językowych i pozajęzykowych charakterystycznych dla zaburzonego rozwoju mowy i nabytych zaburzeń mowy o różnym uwarunkowaniu
W4	wiadomości na temat metod korygowania wad wymowy, stymulowania i usprawniania rozwoju mowy u dzieci z opóźnieniami i zaburzeniami w jej opanowaniu oraz na temat metod wykorzystywanych w reedukacji osób z afazją

Umiejętności – Absolwent potrafi:

U1	potrafi samodzielnie stawiać hipotezy badawcze i weryfikować je poprzez dobór właściwych narzędzi badawczych
U2	potrafi samodzielnie opisywać, analizować językowe i pozajęzykowe objawy opóźnień lub zaburzeń (rozwojowych lub nabytych) mowy i języka
U3	potrafi w sposób logiczny i uporządkowany przedstawić przebieg działań badawczych
U4	przeprowadzić wywiad logopedyczny, umie prowadzić obserwację logopedyczną pacjenta, ocenić stan pacjenta, umie prowadzić notatki z obserwacji pacjenta
U5	interpretować objawy zachowań pacjenta oraz wyniki badań specjalistycznych (medycznych, psychologicznych, pedagogicznych)
U6	pracować w zespole, współpracować z lekarzem, psychologiem w zakresie stawiania diagnozy oraz planowania i weryfikowania terapii logopedycznej
U7	w sposób zgodny z przyjętymi standardami opieki logopedycznej i medycznej przekazać pacjentowi i/lub jego opiekunom informacje o stanie jego mowy, określić zasady i warunki współpracy, przedstawić program postępowania logopedycznego

Kompetencji społecznych – Absolwent jest gotów do:

K1	docenienia wiedzy wypracowanej w różnych współpracujących ze sobą dziedzinach naukowych, stosowanej w logopedii, kształtuje umiejętność współpracy z innymi specjalistami w celu przeprowadzenia rzetelnego procesu diagnozowania i tworzenia skutecznego procesu usprawniania
K2	wykorzystania wiedzy o zaburzeniach systemu językowego i mowy oraz wiedzę o etiologii zaburzeń i dysfunkcji mowy do planowania terapii logopedycznej, sprawowania opieki logopedycznej i prowadzenia terapii logopedycznej
K3	przyjęcia odpowiedzialności za podejmowane działania diagnostyczno-terapeutyczne, kształtuje umiejętność współpracy z rodziną, opiekunami pacjenta

5. ZAJĘCIA

Forma zajęć	Treści programowe	Efekty uczenia się
warsztaty	<p>Definicje i klasyfikacje opóźnień i zaburzeń mowy i języka. Etiologia i patomechanizmy różnych form opóźnień i zaburzeń mowy i języka.</p> <p>Charakterystyczne językowe i pozajęzykowe objawy zaburzeń.</p> <p>Metody diagnozowania zaburzeń. Logopedyczne narzędzia i próby diagnostyczne.</p> <p>Terapeutyczne postępowanie logopedyczne - wybór metod, ćwiczeń i materiału językowego.</p> <p>Analiza – studia przypadków (omawianie filmów i programów przygotowanych przez studentów)</p>	W1-W4, U1-U7 K1-K3

6. LITERATURA

Obowiązkowa

Czaplewska E., Milewski S. (red.), (2011), Diagnostyka logopedyczna. Podręcznik akademicki, Gdańsk.

Emiluta–Rozya D. (2002), Projekt „Badania Mowy” Ireny Styczek jako pierwowzór Logopedycznego postępowania diagnostycznego. "Szkoła Specjalna", nr 3.

Emiluta – Rozya D. (2008), Modyfikacja zestawienia form zaburzeń mowy H. Mierzejewskiej i D. Emiluty-Rozya [w:] Diagnostyka i terapia w logopedii, red. Porayski-Pomsta J., Elipsa, Warszawa.

Emiluta – Rozya D. (1998), Diagnostyka logopedyczna dzieci z wadami wymowy, [w:] Wybrane problemy psychologicznej diagnostyki zaburzeń rozwoju mowy, red. Rola J., WSPS, Warszawa.

Emiluta-Rozya D. (2007), Opóźniony rozwój mowy a opóźnienie rozwoju mowy, "Poradnik Językowy", z. 8.

Emiluta-Rozya D. (2013), Całościowe badanie logopedyczne z materiałem obrazkowym. Wydawnictwo Akademii Pedagogiki Specjalnej, Warszawa.

Gałkowski T. i Jastrzębowska G. (red.) (1999), Logopedia. Pytania i odpowiedzi. Podręcznik akademicki, Uniwersytet Opolski, Opole.

Grabias S. (2001), Perspektywy opisu zaburzeń mowy, [w:] Zaburzenia mowy, red. Grabias S., Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, Lublin.

Haman E., Fronczyk K, Łuniewska M. (2012), Obrazkowy Test Słownikowy – Rozumienie, Pracownia Testów Psychologicznych i Pedagogicznych, Gdańsk.

Herzyk A. (1993), Mózgowa organizacja języka w ontogenezie. Ujęcie neuropsychologiczne, "Audiofonologia", t.V, Warszawa-Lublin.

Kaczmarek B. (2001), Mózg a mowa, [w:] Zaburzenia mowy, red. Grabias S., Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, Lublin.

Kurowska M. (2018), "Interpretacja wyników badania kinestezji artykulacyjnej a diagnostyka logopedyczna", Studia Pragmatolingwistyczne ROK X, ss.171-184.

Mierzejewska H., Przybysz-Piwkowska M. (1997), Rozważania na temat terminologii logopedycznej, [w:] Rozwój poznawczy i rozwój językowy dzieci z trudnościami w komunikacji werbalnej. Materiały z konferencji, Wydawnictwo DiG, Warszawa.

Paluch A., Drewniak-Wołosz E., Mikosza L. (2003) „Afa-Skala. Jak badać mowę dziecka afatycznego?”, Oficyna Wydawnicza „Impuls”, Kraków.

Pużyński S., Wciórka J. (red. przekładu) (1997), „Klasyfikacja zaburzeń psychicznych i zaburzeń zachowania w ICD-10. Opisy kliniczne i wskazówki diagnostyczne”. Kraków-Warszawa.

Rocławski B. (1995), Słuch fonemowy i fonetyczny. Teoria i praktyka, Glottispol, Gdańsk.

Rodak H., Nawrocka D. (1993) „Od obrazka do słowa. Gry rozwijające mowę dziecka”. WSIP, Warszawa.

Smoczyńska M., Krajewski G., Łuniewska M., Haman E., Bulkowski K., Kochańska M. (2015), "Inwentarze Rozwoju Mowy i Komunikacji (IRMIK)", Instytut Badań Edukacyjnych, Warszawa.

Smoczyńska M., Haman E., Czaplewska E., Maryniak A., Krajewski G., Banasik N., Kochańska M., Łuniewska M. (2015), Test Rozwoju Językowego TRJ, Instytut Badań Edukacyjnych.

Sołtys-Chmielowicz A. (2008), Zaburzenia artykulacji. Teoria i praktyka, Impuls, Kraków.

Stecko E. (2009) „Sprawdź jak mówię – karta badania logopedycznego z materiałami pomocniczymi.”

Szeląg E. (1996), Różnice indywidualne a mózgowo mechanizmy mowy. Przegląd badań własnych, "Logopedia", nr 23, Lublin.

Literatura będzie uzupełniana i modyfikowana w zależności od potrzeb studentów i ustalonych tematów studium przypadku.

Uzupełniająca

Krasowicz-Kupis G. (2012) „SLI i inne zaburzenia językowe”, GWP, Sopot

Smoczyńska M.. (2012) Opóźniony rozwój mowy a ryzyko SLI: wyniki badań podłużnych dzieci polskich, [w:] Interwencja logopedyczna. Zagadnienia ogólne i praktyka. (red.) Porayski-Pomsta J., Przybysz-Piwko M., Elipsa, Warszawa.

Kania J. (2001), Szkice logopedyczne, Polskie Towarzystwo Logopedyczne, Lublin.

7. SPOSOBY WERYFIKACJI EFEKTÓW UCZENIA SIĘ

Symbol przedmiotowego efektu uczenia się	Sposoby weryfikacji efektu uczenia się	Kryterium zaliczenia
Np. A.W1, A.U1, K1	Pole definiuje metody wykorzystywane do oceniania studentów, np. kartkówka, kolokwium, raport z ćwiczeń itp.	Np. próg zaliczeniowy
W1-W4, U1-U7 K1-K3	Realizacja zadań praktycznych, przygotowanie przez studenta studium przypadku (obejmującego proces diagnozowania i program terapii);	Przedstawienie odpowiednio dobranego procesu diagnozy i terapii. Sformułowanie właściwej diagnozy – poprawne rozpoznanie jednostki diagnostycznej
W1-W4, U1-U7 K1-K3	Przedmiot kończy się egzaminem przeprowadzonym w formie ustnej.	Odpowiedź na wszystkie wylosowane 3 pytania, uzyskanie min. 60% pkt. Z odpowiedzi na każde z nich
	Obecność	Obecność jest obowiązkowa (dopuszczone 2 nieobecności)

8. INFORMACJE DODATKOWE

Prawa majątkowe, w tym autorskie, do sylabusu przysługują WUM. Sylabus może być wykorzystywany dla celów związanych z kształceniem na studiach odbywanych w WUM. Korzystanie z sylabusu w innych celach wymaga zgody WUM.

UWAGA

Końcowe 10 minut ostatnich zajęć w bloku/semestrze/roku należy przeznaczyć na wypełnienie przez studentów Ankiety Oceny Zajęć i Nauczycieli Akademickich